

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 87 (438).

Неділя, 23 липня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Своїми руками — для рідної школи

Т О Й, кому зараз за двадцять, і доля закинула його кудись далеко, завжди при поверненні в рідні краї, як доброму старому знайомому, зробить уклін школі, де вчився, виріс, пізнав перші життєві радощі і невдачі. Обов'язково хочеться відвідати місця, з якими пов'язане далеке дитинство, мрійлива юність, зустрітися з любимими учителями. Сам не розумієш чому, але відчуєш потребу попросити пробачення у тих, кому завдавав неприємності своїми бешкетними витівками. Скрізь коргить заглянути, кожен куточок обдивитись. І відразу ж примітиш, як вирости на подвір'ї за твою відсутність стрункі тополі, розкішні клени. Це ти їх посадив. Ніби поменшав на спортивному майданчику старий гладенький бум. Колись, пам'ятаєш, ти ямки копав для його стовпців. Хвилюючи пощуття оволодівають тобою і не соромся їх. Це світлі, благородні спогади...

О ЛЕКСІЯ Стороженко і його друзі з Піщанобридської середньої школи № 2 Новоукраїнського району ще вчать у дев'ятому класі. Незабаром і вони вийдуть на широкий самостійний шлях. Але кожен з них, проходячи повз школу, особливо шанобливо зупиняться біля неї. Адже тут вони не лише вчилися, а й створили своєрідний пам'ятник — збудували власними силами чудовий спортивний зал, дві класні кімнати.

Своїми силами — для рідної школи! Це патріотичний порив юні віддавати рідній школі, не-

стримне бажання допомогти їй всім можливим від себе. І тут почуття подяки буде значно глибшим, відчутнішим, коли в добру справу перетвориться воно.

Саме цим прагненням керувались випускники Марківської середньої школи Добровеличківського району. Просяючись із учнівським життям, вони подали хороше ініціативу: заявляли про своє рішення відремонтувати школу, чистотою і впорядкованою здати її до нового навчального року.

Руки школярів по праву можна назвати золотими. В цьому переконаєшся, коли побуваєш у середній школі № 10, що в селищі Перемога Олександрійського району. Завойовували неабияку славу її майстерні, де чимало токарних верстатів, цінних інструментів виготовлено власноручно учнями. Ходять до них тепер на навчання і юнаки та дівчата з сусідніх шкіл. А незабаром стане до ладу нова справжня кузня. І тут чимало попрацювали учні на її спорудженні.

Прямо на очах односельчан на околиці с. Устинівки виростає двоповерхова восьмирічна школа. Оздоблювальні роботи ведуться зараз там. В цьому теж немало заслуга устинівських школярів, які не шкодували сил і особливо постаралися на досгавці будівельних матеріалів.

Можуть пишатися своїм вкладом і учні Шишківської середньої школи Рівнянського району. Вони обладнали павільйон механізації сільського господарства, виготовили два універсальні верстати, збудували чудову теплицю. При їх безпо-

середній участі споруджувався також зимовий крільчатник. На черзі — будівництво шкільної кухні.

Д О РЕДАКЦІЇ надходить багато листів, у яких піонери й школярі розповідають про те, якою хотіли б вони бачити свою рідну школу. Одні прагнуть зробити якомога більше наочних приладь для навчальних кабінетів, інші — закласти ще кращий парк чи сад, розбити великі квітники, обладнати спортивні майданчики, добувати майстерні і поповнити їх новим устаткуванням, спорудити теплиці. Буваючи на екскурсіях, вони жваво цікавляться всім побаченим у своїх ровесників, щоб застосувати його і в себе.

В новому навчальному році ще відчутніше зміцниться матеріальна база шкіл області, виростуть нові приміщення, майстерні, відкриються сотні класів, кабінетів, окремих класних кімнат. І прийде весела, життєрадісна юнь на навчання після літніх канікул дбайливим господарем, який багато зробив для того, щоб рідна школа стала ще кращою.

У багатьох школах зберігаються хороші традиції, на яких варто вчитися, корисно наслідувати. Тому кожен піонер і комсомолец повинен вважати своїм святым обов'язком примножувати їх. І хай ще славнішою традицією стане твій особистий вклад, юний друже, у збагачення рідної школи, хай кожен учень залишить у її стінах добру і світлу згадку про себе на багато прийдешніх років!

Могутня хода семирічки

ЦСУ про підсумки виконання державного плану розвитку народного господарства СРСР на 1961 рік за перше півріччя

Здійснюючи грандіозні завдання семирічного плану, поставлені XXI з'їздом КПРС, і включившись у всенародне соціалістичне змагання на честь наступного XXII з'їзду Комуністичної партії, трудящі Радянського Союзу добилися в минулому півріччі 1961 року нових успіхів у розвитку економіки, піднесенні добробуту і культурного рівня життя народу.

У повідомленні Центрального статистичного управління при Раді Міністрів СРСР говориться, що працівники промисловості достроково виконали план першого півріччя по випуску промислової продукції в цілому і по виробництву чавуну, сталі, багатьох видів кольорових металів і продукції машинобудування, електроенергії, видобутку нафти, вугілля, залізної руди, виробництву мінеральних добрив, тканин, меблів, продукції з незбираного молока, олії, і ряду інших видів продукції.

Піврічний план випуску промислової продукції виконано на 102 проценти. Порівняно з першим півріччям минулого року обсяг промислового виробництва збільшився на 8,4 процента.

За перші два з половиною роки семирічки в країні вироблено промислової продукції на 15 мільярдів карбованців більше, ніж намічалось виробити за цей період за семирічним планом.

Піврічний план виробництва промислової продукції в цілому і з багатьох найважливіших видів продукції перевищений всіма союзними республіками і більшістю раднаргоспів. Недовиконані план Архангельський, Тюменський, Комі, Челябінський, Вологодський, Кіровський, Алтайський і Дніпропетровський раднаргоспів.

Продуктивність праці зросла порівняно з першим півріччям минулого року на 3,5 процента.

Далі в повідомленні ЦСУ говориться про успіхи в розвитку сільського господарства. План сіви ярих культур перевиконано. Посівні площі усіх сільськогосподарських культур, включаючи озимі (під урожай 1961 року), становили 204 мільйони гектарів. Зернових культур

(включаючи кукурудзу на зерно повної стиглості) посіяно 123 мільйони гектарів, або на 7,4 мільйона гектарів більше, ніж у минулому році.

Порівняно з 1 липня 1960 року поголів'я великої рогатої худоби в колгоспах і радгоспах збільшилось на 2,8 мільйона голів, у тому числі корів — на 1,7 мільйона голів. Значно збільшилось поголів'я свиней і овець.

Тривало далі зміцнення матеріально-технічної бази колгоспів і радгоспів. Сільському господарству в першому півріччі поставлено 87 тисяч тракторів у фізичних одиницях, 43 тисячі вантажних автомобілів, 31 тисячу зернових самохідних комбайнів, 32 тисячі жаток рядкових і багато інших сільськогосподарських машин і устаткування.

Обсяг капітальних вкладень за рахунок коштів, виділених за державним планом, становив 12,2 мільярда карбованців і зріс порівняно з першим півріччям минулого року на 8 процентів.

Чисельність робітників і службовців у народному господарстві СРСР була більша, ніж у першому півріччі минулого року на 4.200 тисяч чоловік. Середня грошова заробітна плата робітників і службовців, при скороченому робочому дні, збільшилась порівняно з першим півріччям 1960 року на 4 проценти.

У повідомленні ЦСУ відзначаються далі успіхи в галузі транспорту, торгівлі, народної освіти, науки, культури.

У великих розмірах здійснювалось житлове і культурно-побутове будівництво. Проте план першого півріччя по введенню в дію житлових будинків, шкіл, лікарень, дитячих дошкільних закладів та інших культурно-побутових об'єктів недовиконано.

Населення СРСР на 1 липня 1961 року, говориться у повідомленні, становило, за попередніми даними, 218 мільйонів чоловік.

Підсумки першого півріччя 1961 року свідчать про успішний хід виконання семирічного плану, про далі піднесення народного господарства і підвищення добробуту радянського народу.

(ТАРС).

Нехай кожний комсомолец запам'ятає ці цифри:

обласна комсомольська організація зобов'язалася у цьому році зібрати по **350—400** центнерів зеленої маси кукурудзи з гектара і заготовити **2,5** мільйона тонн силосу

Лише рік минув, як Павліна Колісник стала дояркою на фермі першої комплексної бригади артілі «40-річчя Жовтня» Бобринецького району, а вже обігнала своїх подруг. При річному зобов'язанні 2400 літрів дівчина вже одержала на кожну фуражну корову по 1413 літрів молока.

На знімку: Павліна КОЛІСНИК.

Фото П. ТЕПЛЮКА.

З 25 липня по 25 вересня — ударний комсомольсько-молодіжний двомісячник по заготівлі кормів для громадського тваринництва

У РІШЕННЯХ січневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КПУ України підкреслюється, що в збільшенні виробництва продуктів тваринництва вирішальна роль належить створенню міцної кормової бази. Зараз наступила найвідповідальніша пора заготівель достатньої кількості кормів для громадського тваринництва, зокрема, грубих, соковитих і особливо силосу.

Надаючи виключно великого значення активному залученню всіх комсомольців і молоді села до цієї важливої справи, ЦК ЛКСМ України оголосив з 25 липня по 25 вересня ц. р. ударний комсомольсько-молодіжний двомісячник по заготівлі кормів для громадського тваринництва.

Завданням комсомольських організацій республік є заготівля 100 мільйонів тонн силосу, що складатиме 18—20 тонн на корову.

ЦК ЛКСМУ зобов'язує обкоми, райкоми, комітети комсомолу колгоспів і радгоспів укомплектувати сило-

собиральні агрегати молодими комбайнерами, трактористами, створити спеціальні молодіжні бригади, ланки, комсомольські екіпажі на збиранні і транспортуванні силосної маси й інших культур. Між комсомольськими організаціями колгоспів, радгоспів, молодіжними колективами організувати дієве соціалістичне змагання за успішне виконання планових завдань, за гідну зустріч наступних партійних з'їздів.

Для нагородження районних комсомольських організацій, які забезпечать найактивнішу участь комсомольців і молоді у виконанні планових завдань по заготівлі силосу, встановлено 50 премій в розмірі 100 карбованців кожна.

Обкоми ЛКСМУ два рази за період проведення двомісячника представляють для преміювання в ЦК ЛКСМУ по одній районній комсомольській організації (станом на 25 серпня — до 30 серпня і станом на 25 вересня — до 30 вересня).

Прапорець на радіаторі

НА ЗЕРНООЧИСНИЙ тiк колгоспу «Дружба» прибув секретар первинної партійної організації Валентин Іванович Левицький. Запросив шоферів на п'ятихвилинку. Повідомив підсумки роботи, і переможцеві змагання — Федору Бондарю — вручив перехідний червоний прапорець та грошову премію.

— Постараюся до кінця живи не віддати цю відзнаку, — запевнив секретаря комсомолець.

А ще за півгодини на бортах колгоспних автомашин з'явилися «блискавки», які повідомляли про успіх водія автомашини «ГАЗ-51» Федора Бондаря. Кожного дня молодий шофер від комбайна на Долинський елеватор доставляє по 30—32 тонн зерна.

Успіх Федора і «блискавка» зробили своє діло, вдихнули свіжий струм в соціалістичне змагання шоферів. Комсомолец Михайло Кабіцький, який лише сьомий місяць за кермом, уже зарекомендував себе вмільм, люблячим свою справу водієм «газона». Працює він зараз теж на перевезенні цінного вантажу — зерна нового врожаю. Жоден комбайн не простояє з наповненим бункером: Михайло встигає розвантажити комбайн і відправити хліб на елеватор. Змінний виробіток комсомолець довів до 10—12 рейсів.

— Михайло раніше працював на різних роботах в

ПОВНИМ ходом йде зерно нового врожаю на загоні великої пункти області. На знімку: на Кіровоградській реалбазі хлібопродуктів. Візувальниця комсомолка Лідія Барабань бере на аналіз зерно шойно привезене з колгоспу імені Сталіна Компаніївського району. Фото В. КОВПАКА.

РАДІСТЬ
Івана Середи

НЕВИСОКИЙ на зріст чорнявий хлопчина — це Іван Середа. Йому 20 років, але хлопці з тракторної бригади жартують величають його Іваном Яковичем. І не ображається хлібець в таких випадках, тільки стає трохи серйознішим, задумавшись на мить про свої справи, без яких він, здається, і не мислить себе.

Іван — комбайнер. Всього рік тому він, недавній десятикласник, після закінчення Олександрійської училища механізації сільського господарства прийшов у колгосп механізаторів колгоспу імені Леніна.

Успіхів досяг не відразу, труднощі й невдачі на кожному кроці підстерігали його. Але не злякалі, а ще більш намагаючись давали. Тоді йому ще не доручили машини. Працював помічником комбайнера, радів досягненням інших і вчився. Машини йому дедалі ріднішою ставала.

Восени ж на силосному комбайні в помічникам ходив. Потроху помічниця стала звичкою і найбільшою віткою не легка робота колгоспного механізатора. Всю зиму техніку ремонтував, старався. А тільки сніг зійшов з поля, І. Середа став причіплювачем, бо на оранці і сіві не вистачало людей. Засукаві руки, возився з вузлами і деталями машин, в усі технічні дрібниці аникав. Та в думках у Івана були жива...

Косили сіно. Він теж

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

23 липня 1961 р., 2 стор.

колгоспі, — розповідає В. І. Левицький. — Та яке б завдання йому не доручили, що б не робив він, — керівництво артілі завжди було впевнене: такий не підведе. Як кращого виробничника, його відзначали премією, а згодом послали на курси шоферів. Наше довіря Кабіцький виправдовує: працює відмінно, і машина його завжди в порядку.

Тепер Михайло Кабіцький, та й не тільки він, а й комсомолець Віктор Литвинов та інші літні водії, прагнуть випередити Федора Бондаря.

О. ГАЙКО.

Долинський район.

Незабаром—ділу вінець

ДЕСЯТЬ комбайнів працюють на полях колгоспу імені Сталіна Компаніївського району. Комбайнери впевнено наближаються до завершення жнив. Із площі 1770 гектарів їм залишилося ще зібрати 200 гектарів. Перед у змаганні екіпажів збиральних агрегатів веде І. Зелений. На його рахунок — 120 гектарів скошеної і обмолоченої з валків пшениці.

Колгосп уже продав державі понадпланово 500 центнерів високоякісного зерна.

В. ЦВЯХ.

Компаніївський район.

ЛИСТИ... Іх багато — у рожевих, голубих, білих конвертах. Всі вони написані однією людиною, написані в різний час: одні вже відійшли в давання, інші — надійшли зовсім недавно.

Коліс Олена нетерпляче чекала їх, по кілька разів на день бігала за ними на пошту, а одержавши дорожочинний прямокутничок, ховалася подалі від подруг і читала, ні, зачувала напам'ять палкі слова кохання. Тепер ці певелікі аркушки паперу, ніби мовчазні свідки минулого, лежать перед нею, нагадуючи таке недалеке, а зараз вже химерне щастя.

Ось поживла записка. Сім років тому її написав стрункий смуглявий дев'ятикласник — сусід Олені по парті. У юнака горде, красиве ім'я — Артур. Він захоплювався благородством Овода, свого відомого тезки, міг годинами говорити про чесність, порядність, душевну чистоту...

«Добрий день дорога і любима! Ти навіть не уявляєш собі, як я скучив за тобою. Інколи прокинусь вночі і думаю. Так, я кохаю тебе і буду кохати завжди і всюди!».

«До побачення, люблю, цілую міцно-міцно. Навіки твій Артур!».

Так починались і закінчувались всі листи Артура, написані Олені після закінчення школи. Хіба можна було не вірити цим словам? Хіба могла дівчина хоч на мить взяти під сумнів їх щирість? Звичайно, ні! Адже в 19 років, у чудову пору повноліття, людського цвітіння, в пору мрії і здійснення її, хочеться довіряти всім. Хочеться разом з жайворонком вести ранкову, радісну пісню. І той, хто обдурить юнака чи дівчину, не тільки завдає їм великої душевної травми. Він робить значно більшу шкоду: на довгі роки віднімає у людини віру в усе добре, чесне, порядне.

...Одержавши атестати зрілості, Олена і Артур роз'їхалися в різні міста. Дівчина поступила вчитися в Одеський гідрометеорологічний інститут, хлопця батько влашту-

А. ВОРФЛІК,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Леніна.
Новогеоргіївський район.

КРОКИ ПЕРШІ, ТРУДОВІ

ПЕРЕДІ мною анкета до Всесвітнього форуму молоді, який через кілька днів розпочне свою роботу в Москві. Я сама ще ніколи не писала до газети. А зараз так хочеться висловити свої думки, поділитися ними з ровесниками...

Що для нас нині найнеобхідніше? Що допоможе нам здійснити свої великі мрії? Мир! — відповідь кожний.

Зовсім це невеликий у мене трудовий стаж. Місяць тому закінчила десятирічку. Зараз очолюю ланку кукурудзівників у місцевому колгоспі «Родина». Нас дев'ятеро.

Ще взимку, на початку нинішнього року, подали заяви до правління з проханням прийняти у колгоспну трудову сім'ю. І ось ми вже не просто школярі - десятикласники, а члени артільного господарства. Виділили нам площу у 20 гектарів, з яких вирішили зібрати по 65 центнерів качанисті.

«Бабусині казки! — говорили в Богданівці. — Аякже, будуть вони працювати в колгоспі! Самі відмінники записалися в ланку. Це просто так, мовляв, для красноти слівця. Тільки літо настане, так і «курнуть до міста в інститут».

Розмови ці дійшли й до правління артілі. Правду сказати, і там трохи підозріло дивилися на нашу «вітівку».

Ображало таке недовір'я. Але ми, комсомольці, робили свою справу. Льоня Фоменко, наш

відмінник, Толя Черних, Василь Кучерявий і решта хлопців (а їх шестеро записалося у ланку) розмірковували, як зробити, щоб ланка наша була механізованою.

Ну, звичайно, хлопцям легше, адже вони вивчали сільськогосподарські машини. А ми, дівчата? І тоді вирішили: за ці п'ять місяців, що залишилися до закінчення навчального року, будемо навчитися водити трактор, а я до того ж забажала управляти автомашинною.

Молодці наші хлопці! Вдячні ми їм від душі за допомогу, за те, як штурмували зимовими і весняними вечорами тракторну справу. В кінці навчального року ми одержали таки право водити сталевих богатирів.

Та пережили ми в своїх рядах і зраду дружби. Лариса Жеребцова, моя найкраща подруга, помітно почала уникати розмов нашої дев'ятки. Нарешті насмілилася і сказала:

— Можете мене не вважати членом ланки. Не буду з вами. Відма не дозволяють.

Дуже боляче було переносити її зраду, інакше ми не назвали цей випадок. Ну, що ж. Слабодухи випадають — міцнішими стають ряди!

І ось уже липень. Радіємо ми своїм успіхам. Хороша, буйнолиста кукурудза росте на нашому полі. Найкраща в колгоспі. Скоро викине волоть, і ми розпочнемо істичне запилення. Фе-

дір Якович Косянчук, наш добрий друг і вчитель, порадив свій метод: йти через ряд в міжряддях кукурудзи і нахилити в зовнішні боки стебла, щоб суцвіття одного ряду торкалося голівкою іншого.

Признатися, я трохи вина перед Федором Яковичем. Нещодавно дзвонив: «Що, — говорите, — забула дідусь, не навідуєшся, не потрібен вже тобі? Загорділася, мабуть. Аякже, своє поле тепер маєш...»

Що ж вам скажу, мій дідусю? Приїду, обов'язково приїду. Хоч на полі поки що роботи немає, але ж я не сиджу без діла — працюю вчителькою в табірній учнівської навчально-виробничій бригаді у своїй же школі. Але все рідно найбільшим часом приїду. Багато-багато у мене новин.

Чи є у вас особиста мета в житті? — читав в анкеті до форуму молоді. Звичайно! Я не уявляю собі людини, що не має в житті мети. І особливо у радянській людині.

Заповітна моя мрія — стати вченим-селекціонером, виводити нові сорти сільськогосподарських культур. Я ще молода, мені 17 років. Але глибки мети доб'юся, бо маю сильне стремління і велике право на труд, на освіту.

Л. ПЕТРОВЕНКО,
ланкова.
Колгосп «Родина»
Знам'янського району.

Мати, татю

вав до Дніпропетровського гірничого. А вже наприкінці першого курсу Артура за академічну забороганість, систематичні пропуски лекцій виключили з вищого учбового закладу.

Олена недовго провчилася на стаціонарі. Через матеріальні утруднення змушена була перейти на заочне відділення. Влаштувалася техніком гідрометбюро у місті Ровно. Але й тут дівчину знаходили листи Артура. Він писав про своє кохання, про невідступну мрію побачитися з нею, про те, що йде служити в Радянську Армію.

Десятки тисяч юнаків кожного року змінюють цивільний одяг на військовий. Десятки тисяч двадцятирічних з гордістю несуть свій почесний обов'язок перед Батьківщиною. Артур Міліцин вперто не бажав служити. Адже в армії він буде позбавлений можливості систематично відвідувати олександрійський ресторан «Інгулець», приходить на нічліву в будь-який час, відпочивати сім днів на тиждень. Ось чому, одержавши повістку, Артур і його батько в пошуках виходу почали метатися, немов би карасі на сковорідці. Але на цей раз навіть впливовий Олександр Опанасович Міліцин нічого не зміг вдіяти. Довелось Артуру розпрощатися з домівкою.

Рівно через рік служби Артур був демобілізований у зв'язку з хворобою. Зраділи батьки, відразу ж відправили сина відпочивати на курорт.

Між тим, Олена переїхала на роботу до Кіровограда. Незабаром повернувся з півдня Артур. Працювати не пішов. Цілими днями вештався по спортивному майданчику. Інколи приїжджав до Олени в Кіровоград. Благов стави його дружиною. Немає можливості і потреби детально описувати всі подробиці приглед цього трутня і пошляка. Розповімо лише про те, які характеризують його ставлення до майбутньої подруги життя.

ВЕРЕСЕНЬ 1960 року. Кіровоград.

Артур: Ти повинна стати моєю дружиною. З-за тебе я ночі не сплю. Перебирайся в Олександрію. На площі імені Революції нам відрізу ж дадуть квартиру. Батько домовиться...

Олена: Любий, але ж там немає роботи по моїй спеціальності?

Артур: Будеш працювати сільгоспінспектором. Батько влаштує. Він все може. Я їду додому зі світлою метою.

...Жовтень. Олена тяжко захворіла. Її поклали в кіровоградську лікарню. З нетерпінням чекала вона приїзду коханої людини. Написала йому листа. Обманюючи медичну сестру, двічі на день бігала на пошту. З'явився Артур лише через два тижні. Пояснив затримку: був зайнятий підготовкою до змагання Повірила.

...22 лютого 1961 року. Подати заяву до Кіровоградського ЗАГСу.

Олена: Ти рідним сказав, що ми одружуємось?

Артур: Аякже! (Насправді, батьків Артура в той час навіть не було в Олександрії).

Через місяць молоді зареєстрували шлюб. Артур вручив дружній великий букет квітів, провів на квартирі, де вона жила.

— Збирай речі. Я зараз візьму таксі. Поїдемо в Олександрію.

Пішов і повернувся через... чотири години: дивився в спортивному залі «Авангард» гру в баскетбол (?)...

В Олександрії оселилися на квартирі матері Олени. Лише добу були молоді разом. Потім Артур безслідно зник. Олена шукала його у знайомих, заявила в міліцію. Ніхто не бачив його. Обливаючись слізьми, прибігла до Марії Федорівни Міліциної.

— Чого ти хвилюєшся? — зустріла невістку мати Артура. — Живий твій чоловік. З батьком полювання відправились. Через три дні повернуться

Калачики

В немецкой каске вновь
цветет калачик.
И вновь, порог переступив
едва,
Я вспоминаю, как без слез,
но плача
О муже говорила старая
вдова:
Мастак он был — и петь,
и строить хаты,
Красив душой, а с виду —
некрасив...
Припомнит все — на три
поэмы хватит,
Лишь подойди,
поласковой спроси...
Люби к весне —
и старость не состарит.
Презренья к войнам —
годы не сотрут.
Не потому ль в калачной
этой стали
На подоконнике калачики
цветут.

БОРЩ

По-узбекски присев
у березы
На прожженном отрезе
плаща,

Ветер

С другом детства за селом
мы
Спрятались во ржи.
Мне он, пахнувший
солонной —
Голову вскружил.
Все пошло вертеться
кругом
И вперед и вспять.
Размечтались мы
с другом,
Встретившись опять.
Помнишь, ветер,
как из школы

С говорливым партгором
колхоза
Мы обедаем вновь сообща.
Аппетит по-студенчески
волчий,
Плюс — в дороге попали
под дождь.
Возле мисок работаем
молча,
Расхвалив удивительный
борщ.
В самом деле: душистый
и красивый,
Со сметаною и—вообще, —
Даже солнце весеннее
маслом
Растопилось в горячем
борще.
Вот оно, украинское блюдо!
Я впервые доволен борщом,
Повариха — курносая
Люда —
Улыбается рядом: «Еще?». С удовольствием, прежнюю
дозу!
И партгор загорелся: тащи...
Да, наверное только
в колхозе
Настоящие варят борщи.

Я, весна и ты
Убежали в это поле,
Петь и рвать цветы!
Извини за откровенность,
Что с плеча рублю:
Я весну твою,
нан верность,
До сих пор люблю...
И в цветах знакомых
роясь, —
Радуюсь... Ну что ж —
Деревенский я по пояс,
Нак вот эта рожь.
Віталій ЮРЕЧКО.

Дворічку перевиконали!

КОЖНИЙ, хто проїжджає по автострадї з Кіровограда через Піщаний Брїд, мабуть, звертає увагу на чепурний будиночок, на якому красується напис «Піонерська птахоферма».

Так, ферма у нас піонерська. Умілим господарями її стали юні ленінці Піщанобрїдської середньої школи № 2. Створена вона торік. Наша дружина імені В. І. Ленїна брала зобов'язання на піонерську дворічку. Десять тисяч голів птиці взяли ми виростити. Це нелегке завдання, але кидати на вітер слів ми не збиралися.

І ось незабаром у переобладнане силами учнів і вчителів приміщення, прибули перші поселенці — курчата з інкубатора. Доглядали їх четвертокласники і п'ятикласники під керівництвом вчителів.

Корми видавав колгосп. При допомозі ветеринарного фельдшера і зоотехніка склали раціон. Налагодили чергування піонерських ланок, які уважно слїдували за температурою повітря, чистотою приміщення. А незабаром п'ять тисяч курчат було здано місцевому колгоспу «Путь к коммунизму». То була перша перемога.

В останній час, маючи певний досвід, ми виростили ще шість тисяч курчат. Це результат старанної праці виключно всіх піонерів. Семикласники були дослідниками. Вони спостерігали, як впливають антибіотики на ріст курчат. Виявилось, що при застосуванні біоміцину приріст ваги збільшується на 68 процентів. Курчата з найслабшої групи, які потрапили під дослід, наприкінці мали вигляд кращий, ніж нормальні сильнішої групи.

Цікаве і змістовне літо у піонерів нашої дружини. Приємно й радісно їм відчувати, що завдання піонерської дворічки по вирощуванню птиці перевиконане. Це хороший подарунок юних ленінців ХХІІ з'їзду КПРС.

В. БАРАНОВА,

старша піонервожата Піщанобрїдської середньої школи № 2,
Новоукраїнський район.

...англійською

ЗНАТИ і любити свій предмет — одне, прищепити її дітям це любов — інше. Ганна Сергїївна Бабенко, вчителька англійської мови, вміє поєднувати і перше, і друге.

Ось уже другий рік вчителька веде гурток іноземної мови. Тут діти читають художню літературу, вчать напам'ять вірші, розгадують ребуси, випускають стінгазету, пишуть листи.

Про наслідки роботи гуртка свідчив вечір іноземної мови.

Вести програму доручили кращій учениці 10 класу Аннеті Ніколенко. Питання й відповіді на них, зауваження, пісні, інсценівки — все велось на англійській мові.

З особливим задоволенням учасники вечора слухали, як дев'ятикласниця Антонїна Біляєва робила вільний усний переклад з англійської на російську тільки що прочитаного оповідання.

Пройдуть роки. Закінчать збіквіські діти середню школу. На той час спілкування між людьми світу стане ще міцнішим. Скажімо, ви хочете відвідати Лондон, Індію. Але якими мовами ви володієте? «Російською, українською, англійською», — дадуть впевнену відповідь вони.

С. КОРАБЛЬОВ,
Онуфрїївський район.

РЕДАКЦІЯ одержала солідну добірку віршів Віталія Юречка. Є серед поезій сильніші, є й слабкіші твори. Але кожна строфа молодого автора хвилює своєю оригінальністю, свіжістю думки.

Народився юнак у 1936 році в с. Онуфрїївці. Закінчив семирічку, вчився в Олександрійському культосвітньому технікумі. Повернувшись з армії, вчиться в Харківському державному бібліотечному інституті.

В 1956 році в одній з армійських газет з'являється його перший вірш «На стрельбиці». З того часу наш земляк друкується в районних та обласних газетах Харкова, Нікополя.

В сьогоднішньому номері газети пропонуємо увазі наших читачів кілька нових поезій молодого автора.

і Артур

У неділю «мисливець» повернувся добряче п'яний, а у вівторок знов кудись подався. Був відсутній ще дві доби. Відшукали його в досить сумнівній компанії.

— Заховай його документи, — порадила невістці Марія Федорівна. — А то втече кудись.

Олена не послухалася свекрухи. Вона не забрала документів чоловіка. Не забрала тому, що не бажала жити в постійному страху, не бажала бачити біля себе розбещеного цинїка, розшукувати його в товаристві жінок. І Артур втік, залишивши через два тижні молоду дружину. Втік, завдавши їй душевної травми, позбавивши найдорожчого — віри в усе чисте, прекрасне.

АЩО Ж БАТЬКИ? За короткий час Олена добре зрозуміла гниле нутро цих зовні устелих, культурних міщан-обивателів. Ще коли вона вперше переступила поріг їхньої багато обставленої квартири, свекор з погордою заявив:

— Пам'ятай, ти тепер Міліцинка. А Міліцинка — знаєш хто такі?

О. О. Міліцин дійсно немала «фігура» на олександрійському горизонті. Він — начальник гірничо-технічної інспекції, йому багато що підвладно. Місцевим властям не так легко знайти на нього управу.

Нам вдалося бути свідками, коли працівники міського відділення міліції викликали його для з'ясування поведінки сина.

Заступник начальника відділення т. Чмуль по телефону довго і настирливо умовляв О. О., Міліцинка прийти.

— Я зайнятий, — чулось у відповідь з квартири.

— Це займе 20—25 хвилин, — наполягав т. Чмуль.

— Не можу.

— Тоді ми пришлемо за вами машину.

— Міліцейську? Не хочу.

Лише тоді, коли була «подана» «Победа», О. О. Міліцин удостоївся прибути.

Він неквапливо читав заяву-скаргу Олені, а потім спокійно, ніби нічого особливого не трапилось, запитав:

— Так що, власне, ви хочете від мене?

Таке запитання прозвучало більш, ніж дивовижно. Батько, який виростив спустошеного синя-негідника і закоренілого трутня сина, який без зазріння совісті наплював у душу дівчині, щиро вважає себе ні в чому не винним.

Не винний!

Артур, як той перелітний птах, ні на якій роботі не міг нагріти собі місця, кочував з одного підприємства на інше, робив прогули. Та й навщо йому «перевтомлювати» себе, коли жалісливі батьки завжди щедро забезпечували своє чадо грошми на всілякі розваги. Замість того, щоб примусити сина чесно працювати на одному місці, в О. О. Міліцину, підіймали телефонну трубку і, користуючись своїм службовим становищем, примушували керівників підприємств брати на нову роботу закоренілого ледаря.

Коли ж Артур одружився (а для сімейного життя потрібні, звичайно, гроші), мати жалісливо казала:

— Якби ти був сам, без дружини, то міг би й не працювати...

ПОБЛАЖЛИВІСТЬ батьків не знала меж. Гульвіса пнячив, постійно обдурював батьків, а вони не могли нагнітяться його похотенцями. Марія Федорівна зустрічала знайомих із радістю хвалилася:

— Ви знаєте, Артур наш виправляється. Вчора він сам признався, що не був на роботі.

Даремно ви, Олександр Опанасовичу, вважаєте себе невинним і дивуетесь чого від вас хотять. Як батько, ви повинні відповідати перед громадськістю за виховання і негідні, підлі винки свого дорослого «пустуна».

В. КРАМАРЕНКО.
М. БАРСЬКИЙ.

завжди будуть для молоді прикладом беззавітного служіння народу, російському реалістичному мистецтву.

Відповідаючи Собінову любов'ю і вдячністю, народ назвав його великим російським артистом. Ім'я Леонїда Віталійовича носить консерваторія в Саратові. На батьківщині співака, в Ярославлі, його ім'я присвоєне музичному училищу. Два роки тому з Москви в Горький вийшов з першим рейс пароплав «Л. В. Собінов».

В 1897 році Леонїд Віталійович закінчив Московське філармонічне училище. Малий Кисловський провулок з Москви, де розміщався філармонія (тепер Державний інститут театрального мистецтва імені Луначарського), перейменованим і Собіновський провулок.

СЕРЕД багатьох пам'ятних місць, зв'язаних з життям і творчістю артиста, одне з перших, звичайно, належить його квартирі в Москві в будинку 5/7 по проїзду Художнього театру. На меморіальній дощці читаємо: «Тут в 1921—1934 рр. жив великий російський артист Леонїд Віталійович Собінов». В квартирі все зберігається в тому вигляді, як було ще за життя артиста: картини, фотографії, листи, книги — кожна річ, кожна дрібниця створюють хвилюючу атмосферу ніби живого спілкування з Леонїдом Віталійовичем.

У вітальні стоїть кабінетний рояль. Цей інструмент подарували співаку його друзі на одному з концертів в 1912 році. В антракті після першого відділення рояль був поставлений на естраду. Акомпанував Собінову його друг, геніальний російський композитор С. В. Рахманїнов, який присвятив Леонїду Віталійовичу декілька своїх романсів. Пам'ятна металева дощечка, прикріплена до кришки рояля, говорить про те, що Рахманїнов сам вибирав у магазині цей інструмент.

Природа щедро нагородила Собінова сценічним талантом, чарівним голосом (ліричний тенор), красивою зовнішністю. Але лише щоденна копїтка праця, невтомне удосконалення зробили із Собінова великого художника. Своїм мистецтвом він покорив всю Росію, а також Париж, Берлін, Мадрид, Лондон, батьківщину

Радісна людина

знаменитих тенорів «бельканто» — Італію.

У ТИШІ робочого кабінету, разом з концертмейстером, Собінов проходив партії, добиваючись найбільш досконалого звучання і художньої виразності не тільки окремої сцени, арії, музичної фрази, але буквально кожного слова. За цим же інструментом в останні роки життя Леонїд Віталійович займався з молоддю оперного театру імені К. С. Станіславського.

На роялі в рамці стоїть карбова на сріблі програма дебюта Л. В. Собінова з Великому театрі 24 квітня 1897 року. Тоді він вперше виконав партію Синодола в опері Рубїнштейна «Демон». Цей виступ, пройшовши з тріумфальним успіхом, став знаменною подією в історії російської опери.

На стїні приваблює увагу акварельний малюнок художника Н. Самокіша. Він зобразив Собінова в ролі Ленського, що їде на санках по набережній Васильєвського острова в Петербурзі. З образом Ленського, створеного Собіновим, пов'язана ціла епоха у розвитку російського оперного театру. Собінов зламав усі штампи, всі встановлені до нього традиції, створивши незабутній і неперевершений до цього часу образ молодого поета. Це був справжній сценічний і вокальний шедевр Собінова, в ньому органічно сплелися поезія Пушкіна і геніальна музика композитора. Брат Чайковського, побачивши Собінова в Ленському, писав: «Як жаль, що брат не довів до такого Ленського. Це як раз те, про що він в розмовах зі мною не раз мріяв, але в можливість чого не вірив».

і в партії Ленського, Собінов заново переглянув асю легенду про казкового лицаря Лоєнгріна, створив новий, глибоко ліричний і поетичний образ. Знаменитий диригент Артур Нікіш після спектаклю з участю Собінова ділявся своїми враженнями: «Я дирижую і відчуваю, що мимоволі слюза коїтьється по моїй щоці. Скільки Лоєнгрінів передивився я на своєму віку, але ніколи не переживав такого глибоко-поетичного захоплюючого моменту».

В квартирі співака зберігаються і його театральні костюми, парики, ескізи гриму. Собінов дбайливо вивчав епоху, добивався, щоб кожна дрібниця костюма, реквізитів відповідала історичному стилю, задуму автора і композитора. Образи творів Гете, Шекспіра, Гюго, Гоголя, Пушкіна, Островського диставали в результаті роботи над ними Собінова своє справжнє художнє втілення.

Як людина Собінов привертав до себе серця людей простотою, скромністю, великою симпатією. Недарма з його іменем зв'язані такі епітети, як «світла, радісна людина».

ПІСЛЯ лютевої революції Леонїд Віталійович був обраний артистами директором Великого театру. В 1923 році йому присвоїли звання Народного артиста республіки. В 1933 році, у зв'язку з 35-річчям громадянської сценічної діяльності, він одним з перших діячів мистецтва нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

Собінов похований на Ново-Дівочому кладовищі. На його могилі пам'ятник роботи скульптора Мухоміної — білосніжний лебідь смирно схилив голову, немов би прощаючи свою останню пісню. Але для радянського мистецтва, для нашої молоді ім'я Леонїда Собінова не помере ніколи: «Ти проспівав нам свою пісню, прекрасну, як життя, і прожив з нами життя, прекрасне, як пісня». Так сказав народний артист СРСР Василь Іванович Качалов, прощаючись із Собіновим.

Студенти консерваторії і художників уяві, молоді артисти повинні завжди пам'ятати слова Л. В. Собінова: «Мистецтву і громадськості треба служити однаково — і розумінням, і захопленням».

М. БЕЛЬСЬКИЙ.

Знайомство

В ПОЇЗДІ

(БУВАЛЬЩИНА).

колон і шепоче ніжні слова
глянули і зростили його.

Люблю я цю пору. І, дивлячись сьогодні на ятарні зерна, що силкуються з бункера комбайна, пригадав я одну історію, вірніше, випадкову зустріч.

Торік, саме в жнива, втретє побував я на ціліні. Приїхали ми в радгосп, одержали комбайни і повели їх безкрайними просторами: допомагали друзям-цілинникам у збиранні врожаю.

Чудово пройшов той час. Незабутніми залишилися стенови вечори у колі молоді. Були серед нас і шофери, і медики, демобілізовані воїни і студенти. Коли відїжджали, міцно тисли один одному засмагли руки, намагалися відганяти смуток розлуки.

Знову відстукують вагонні колеса свою ритмічну пісню: додому, додому, додому, на Україну! Скільки вражень, хороших спогадів веземо тобі із сонячного Казахстану! Але чому ж очі в такій зазурі у мого сусіда по купе? Що тривожить його? І повідав згодом мені цей русявий юнак сумну історію свого нещасливого одруження.

А трапилось це так. В місті Омську, де працював мій новий знайомий, зустрів він дівчину. Бойова, весела, дотепна, вона швидко стала для юначого серця найріднішою людиною. Рівно через місяць Іван попросив руки дівчини. «Згодна», — була її відповідь.

Те, що без зайвих роздумів Ольга погодилася стати дружиною, Іван розцінив як сміливість і рішучість. Готувалися до весілля.

Одного дня, ніхто не зустрів Івана, коли він прийшов з роботи. Грюкнувши дверима, вийшла з хати тітка, а за нею бабуся.

— Ніякого весілля не буде! — відрубала Ольга. «Щось наговорили рідні», — майнуло у Івана. Перше-ліпше рішення, що спало на думку, — негайно, зараз же виїхати звідси. На ціліну! Умовив і Ольгу.

Здавалося, почалось нове життя. Але недовго довелося втішатися Івану. Нічим, крім танців у клубі, не хотіла займатися молода дружина.

— Дурний ти, не буду я з тобою жити. Це просто так, пожартувала я. А тепер досить. Ні ти, ні я не винні нічого один одному. Та й паспорт у мене чистий! — пішла, нарешті, на відвертість Ольга.

Нічого не міг зрозуміти Іван, Як це трапилось? Чому? Не вже та поспішність в одруженні була такою жорстокою помилкою?

...Попрошався ми з ним на Уралі. До матері їхав Іван.

От і все. Не знаю, чому, але та зустріч не забувається мені. Я не міг збагнути, чому молоді люди так легковажно паплюжать свої почуття, топчуть безсердечно брудними ногами довір'я інших? Чому на нашій ниві це зустрічаються порожні колоски? А ми з вами не винні у цьому?

с. Могильне
Гайворонського району.

Микола ХОЛОД,
комбайнер.

ГІРКА ДОЛЯ

ВИ ЗНАЄТЕ, що таке «Малютко»? Ось бачите, знаєте. Та й соромно не знати кінотеатр для малюків, який так зручно розміщений у парку імені Леніна. Чудово «прижилось» «Малютко» (там, принаймні, здається адміністрації парку). Отак жило собі «Малютко» день, місяць, другий... та й не втерпів.

— Ей, чоловіче добрий! Оразу ж з кущів бузку висунувся шахтар (скульптура разом схожа на неандертальську людину).

— Що ти хочеш? — І шахтар підкинув у руках відбійний молоток.

— Скажи, хай мене до малюків пустять. Зачахну тут я...

Шахтар мовчав і виразно поглядав на молоток. Так і не дочекавшись відповіді, «Малютко» заснуло.

Йому снилося, що у нього є мотор, є колеса, і воно, розписане яскравими фарбами, роз'їжджає по дворах, по дитсадках. Так-так, роз'їжджає, бо «Малютко» молись було автобусом. І ось, коли він почав дуже скрипіти і торохтіти, його списали і після зняття мотора подарували дітям.

Потім автобус дістав гучну назву «Малютко» і почав іржавіти у міському саду. Останнім часом його привезли у парк і зняли колеса. На цьому мандрі «Малютка», власне, і закінчилися. Кінотеатр обгородили фанерою, розмалювали котиками, ялячками, півниками і почали пускати фільми. Отож спить «Малютко» і бачить чудовий сон, зовсім протилежний гіркій дійсності.

Прокинулось і заплакало. Та й як же не плакати! У

Фейлетон

Травні хоч малюки з дитячих садків приходили, а тепер... Подивився малюк на рекламу, скривив губки і промовить:

— Знову «Марья-искусница». Я її вже п'ять разів дивився.

І побіжить геть. Дарма, що на рекламі написано оте інтригуюче «сьогодні» і «для вас, малюки».

А дитсадки переїхали на околиці міста, ближче до зелені. От і стоїть «Малютко» напівпусте. Ще й страшного шахтаря поруч у кущах поставили. Останніх глядачів лякає.

От якби колеса і мотор!.. — А як би ви на це дивилися? — запитали ми директора парку І. П. Шипиленка.

— Я б тільки вітав! Але де взяти? А було б добре! І парку виручка, і дітям задоволення.

В. ГРЕБЕНЮК,
м. Кіровоград.

Лікар ВАЛЕНТИНА ДОРОГА

ЯК ШВИДКО минають дні! Нещодавно, здається, Валентина Дорога знайомилася з аудиторією Одеського медичного інституту, хвилювалася на кожному екзамені, а сьогодні вона вже лікар.

Дівчина до дрібниць пам'ятає той день, коли два роки тому приїхала в рідний Кіровоград для самої роботи. Радили залишитися в місті, не погодилася...

Тепло зустріли молодого спеціаліста в Новгородківській районній лікарні. Знайомили з роботою, влаштували побутові справи. Лікувальний факультет інституту дав комсомолці хороші теоретичні знання. Практики ж бракувало. Багато нововведень в роботі відкрили перед дівчиною досвідчені лікарі — терапевт І. Л. Халаявський та головний лікар районської Я. П. Хейсон.

...Раптовий телефонний

Грузія. Місто Сухумі.
Фото Г. САЖНЕВА.

Живі перешкоди

У деяких місцевостях Південної Африки телефонний зв'язок часто порушується. Як виявилось, шуми в трубці, обірвані проводи і повалені стовпи — зовсім не наслідок ураганів або інших атмосферних явищ. В цих перешкодах винні... тварини. Більше всіх шкодять мавпи. Вони використовують проводи як турніки і трапезці для «занять гімнастики».

Сломи не проти того, щоб потертися боками біля телеграфних стовпів, а це не завжди закінчується благополучно.

А жирафа підводить її довга шия. Зачепивши нею провод, тварина лякається і кидається тікати. Таким чином жирафа зриває і залутує десятки метрів проводів.

„Лікування“ озера

Як відомо, риби і водні рослини не можуть існувати у воді, насиченій якої киснем менше 17 процентів. Озеро, страждаючи від «задихи», стає мертвим. Така загроза постала перед маленьким шведським озером Лангсіон. Вчені почали шукати спосіб його врятування.

В озеро була погружена 500-метровая труба з боковими отворами, через які у воду нагніталася стиснена повітря. Через кілька тижнів насиченість води киснем зростає від нуля до 57 процентів.

Шведські вчені мають намір широко застосувати цей новий метод «лікування» озера.

Іх поважають люди

дзвінок примусив Валентину здригнутися.

— Черговий лікар слухає. Що?.. В тяжкому стані? Негайно виїжджаємо...

Через кілька хвилин швидка допомога курним шляхом мчала на станцію Куцовку.

Перша допомога хворій Гульді була подана. Надвечір вона почувала себе краще. Але лікар ще і ще навідувалася до хворої, аж поки та не піднялася з ліжка.

Немало вміння і енергії доклала Валентина Василівна, щоб врятувати життя і молодому колгоспникові Грабовому з артілі імені Шевченка та багатьом іншим.

У Валі Дорогій чимало громадських доручень: вона — комсомольський агітатор, член профспілкового комітету райлікарні. Регулярно виступає з бесідами і лекціями на медичні теми перед трудівниками села. Валентина Василівна не залишає без уваги і дитячі ясла в колгоспах району.

А попереду нові шляхи, нові сторінки знань. І ще багато радості принесе людям молодий лікар Валентина Дорога.

П. БІЛЯКОВ,
наш позаштатний кореспондент.
Новгородківський район.

АНАГРАМА

1.
Амур ти добре знаєш —
Одну з приток візьми.
А букву поминяєш —
Ім'я тоді назви.

2.
Я метал в цілому.
А букву поминяй —
Я у кожній долі
Співатиму щодня.

ЯКІ ДВА ЧИСЛА?

Число 18 характерне тим, що при множенні його на 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 в підсумку дає числа, сума цифр яких при додаванні дає 9. Знайдіть ще два таких двозначних числа, які при множенні на ті ж числа, в сумі теж дають 9?

А буде нелегко...

Починаючи з серпня 1955 року, коли в районі Гімалаїв відбувся сильний землетрус, до лінійного часу, як показали точні вимірювання, вершини гір піднялися майже на 30 метрів. Якіс зростання їх і надалі буде таким же інтенсивним, майбутнім альпіністам нелегко вдасться повторно завоювати вже підкорені вершини.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактор — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, видавця — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова
Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00681.

Зам. № 4955. Т. 26.500.

ЗМІНА № 7

НА ОБКЛАДІНЦІ літнього номера журналу «Зміна» розміщено малюнок художника І. Принцевського — юнак і дівчина в ступі біля хлібного масива. Молодою наснагою і щастям від цього малюнка. Але не тільки барвистим оформленням приваблює журнал. На його сторінках надруковано багато цікавих матеріалів, які сподобаться читачам.

В оповіданні «Король троянд» молодий письменник Роман Федоров розповідає про покликання юнака, про його пошуки і прагнення.

«Два крила» — так називається публіцистична стаття письменника Івана Цюпи, в якій порушено морально-етичні проблеми.

«Що найголовніше в житті? — таке питання часто хвилює юнаків і дівчат. А й справді — за що треба боритися, що треба берегти, відстоювати? Ось на ці питання і дає відповідь письменник Іван Цюпа.

Багато трудощів довелося перебороти молодому науковцю, перегоріти гору літератури, поки зроблене ним наукове відкриття дістало незаперечні докази. Про успіх аспіранта Ярослава Дзирі ви дізнаєтесь з нариску Сергія Плачиди «Аспірантська еврика».

«Зміна» друкує оповідання Юрія Збанацького «По золота», цікаві матеріали під рубрикою «Обертають глобус», фотонарис про молодих пташників, зарисовку секретаря Луганського обкому ЛКСМУ О. Кашенка про Героя Радянського Союзу Ніну Гнєлицьку, малюнок художника П. Костюченка з будівництва Північно-Кримського каналу.

Журнал вміщує вірші молодих поетів, гуморески Івана Нечитайла «Характер» та багато інших цікавих інформацій.

Відповідь

на шахову задачу-головоломку, розміщену в «Молодому комунарі» за 2 липня цього року.
На шаховій дошці можна розставити 32 коня на білих або ж на чорних клітках. Тоді вони не зможуть бити один одного.

Правильні відповіді надіслали: Борис Панасенко з с. Малої Виски, Віталій Могін з м. Олександрії, Люба Кулик з м. Гайворона, Мадя Пустова з м. Бобринця та багато інших любителів шахів.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах міста

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». Для дітей — «Морська чайка». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. ранку та 12 год. 30 хв. днів. «Невідома жінка». Початок о 2 і 4 год. дня, 6, 8 і 10 год. вечора.

На початку останнього сеансу (в залі) демонструється додатковий фільм «Від Сухумі до Батумі» та «Сповідь».

На літньому майданчику «Невідома жінка». Початок о 9 і 11 год. вечора.
КІНОТЕАТР ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Смугастих рейс». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 15 хв. ранку, 1 год., 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. днів. 6 год. 15 хв., 8 год. і 9 год. 45 хв. вечора; на літньому майданчику о 9 год. 20 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «МІР». «Водні поїзди машиніст». Початок о 1 год. 10 хв., 3 год. і 4 год. 45 хв. днів, 6 год. 30 хв., 8 год. 15 хв. і 10 год. вечора. На початку останнього сеансу демонструються додатковий фільм «Кали поруч друзі» та «Нерешена дитина».

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Хронікально-документальні фільми «Операція «Тетонський меч»», «Іноземна хроніка № 11/61». Демонструються без перерви з 10 год. ранку до 8 год. 30 хв. вечора. Художній фільм «Чисте небо». Початок о 9 год. і 10 год. 50 хв. вечора.